

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

GENNARO HOT DOG

Gillettenarrative.com

GILLETTE OG GENNARO HOT DOG

GILLETTE TRAILER 18 — NANDO THE SCRIBE

Enn 1 dalur.

Ég steig út úr strætisvagninum og byrjaði að ganga í átt að heimilisfanginu þar sem ég átti að búa.

Bandaríski hreimurinn minn hljómaði rangt úr ítölskum munni.

Ég var sveittur.

Mér fannst ég skítugur.

Manhattan snemma morguns segir sannleikann.

Sorpbílarnir höfðu ekki enn farið hjá.

Göturnar báru enn lyktina af kvöldinu áður.

Flestum hefði þótt sú lykt viðbjóðsleg.

Mér fannst hún lykta eins og heima.

Það tók mig 61 ár að komast þangað.

Kennið storkinum á vegum FedEx um, sem gerði mistök við afhendinguna og skildi mig eftir á Suður-Ítalíu. Rangur áfangastaður.

Nú var líkami minn loksins að ná huganum.

New York-borg hafði beðið eftir mér í þögn.

Þá sá ég hann.

Pylsuvagn.

Og samstundis vissi ég: ég var kominn heim.

Ég gekk nær. Eigandinn var gamall. Ítali. Frá Napolí. Fullkomið.

Hann byrjaði strax að leika.

„Ég er þreyttur.“

„Ég er gamall.“

„Ég á enga peninga.“

„Ég á of mörg börn.“

„Ég vil selja þennan rekstur.“

Ég stöðvaði hann. „Hvað viltu fá fyrir vagninn?“

Hann starði á mig. „Áður en við tölum um peninga... segðu mér hver andskotinn þú ert.“

Gott og vel. Við fórum í kaffi. Síðan í hádegismat. Síðan meira spjall.

Klukkustundir liðu, en hann leit aldrei á úrið sitt.

Á einum tímapunkti brosti ég og sagði: „Í Ameríku segja þeir alltaf að tími sé peningar.“

Hann hló. „Nei.“ Svo horfði hann beint á mig. „Á eftir tíma... hjarta er peningar.“

Við brostum báðir. En ég vissi strax að þetta var ekki brandari.

Morguninn eftir hittumst við í ráðhúsinu. Hann kom með konunni sinni. Síðan dóttur sinni. Síðan systur sinni. Síðan mágkonu sinni. Á þeim tímapunkti var þetta minna eins og viðskipti og meira eins og ég væri að kvænast inn í fjölskylduna.

Ég hafði enn ekki hugmynd um hvað hann vildi fá fyrir vagninn. Ég hafði tekið til 35.000 dali í reiðufé. Ég vonaði að það dygði.

Allt var undirritað. Búið.

Þá leit hann á mig og sagði: „Hvað áttu mikla peninga?“

Ég svaraði eins og klókt fólk svarar hættulegum spurningum: „Ég veit það ekki. Ég taldi þá ekki. Segðu mér bara hvað ég skulda þér.“

Hann brosti. „Einn dal.“

Þögn. Enginn hreyfði sig. Enginn sagði neitt.

Þá sagði hann: „Velkominn til Ameríku.“

Þetta var dagurinn sem ég lærði nokkuð sem flestir skilja aldrei.

Sumir menn selja fyrirtæki. Aðrir færa arfleifð áfram.

Fyrsta árið seldi ég hverja einustu pylsu á einn dal.

Af virðingu. Í minningu.

Því að suma menn er ekki hægt að kaupa. Það er aðeins hægt að heiðra þá.

Nando